

skulle tjene til det Niemeed, i hvilket de ere stiftede. At finde Middelveien, som er at følge mellem disse to forskjellige Hensyn, og at træffe den rette Begrændsning paa den ene Side for Sikkerheden og paa den anden Side for den lettere Afgang til disse Instituter — det er heri Vanskeligheden ligger, og det er ogsaa denne Vanskelighed, som man har havt for Die, ved at gjøre det Forslag som Comiteen i det Hele er fremkommen med. Man er gaaet ud fra den samme Hovedtanke, som ligger til Grund for Udkastet, og har erkjendt det nyttige og i mange Henseender vigtige Formaal, som var tilsigtet ved Udkastet. Men man har troet, ved at gennemgaae det noiere, i enkelte Henseender at maatte afvige fra det, for at træffe en rettere Begrændsning saavel af de Begunstigelser som af de Forpligtelser, der maatte blive et saadant Institut tildeel, naar det ganske skulde opfylde sin Bestemmelse. Hvad nu angaaer de tvende Paragraffer, som for Diebliffet ere satte under Discussion, skal jeg kun tillade mig at bemærke, at Hovedforandringen i § 1 bestaaer deri, at man har troet, at det turde være Indenrigsministeriet, som disse Instituter bleve underlagte, istedetfor at det efter Udkastet skulde være Finansministeriet, der skulde bemyndiges til at indrømme de Begunstigelser, som indholdes i § 2, og hvilket ogsaa Sanctionen af Statutterne skulde paaligge. Man har troet for det Første, at da Alt, hvad der angaaer Industriens — hvortil Agerdyrkingen jo ogsaa hører — og Handelens Fremme nærmest forterer under Indenrigsministeriet, burde et Institut, som maa betragtes som et Creditinstitut, og som har den hele Vindstibeligheds Fremme til Formaal, ogsaa snarere fortere un-

der Indenrigsministeriet end under Finansministeriet. Men man har ogsaa af andre Grunde troet, at det kunde være en mere hensigtsvarende Ordning, fordi den Interesse, som snarest kunde komme i Collision med de Begunstigelser, som maatte indrømmes et saadant Institut, er den fiscaliske, som Finansministeriet i Særdeleshed har at vaage over, og det turde altsaa være hensigtsmæssigere, at underordne et saadant Institut Indenrigsministeriet end Finansministeriet, under hvem de Interesser nærmest fortere, med hvilke et saadant Institut kunde træde i Conflict. Hvad § 2 angaaer, da er, paa nogle mindre betydelige Forandringer nær, som man har foreslaaet, og som dog snarere ere at betragte som Redactionsforandringer, end som Forandringer i Realiteten, og hvorom ogsaa Betænkningen indeholder det Nødvendige, den eneste Forandring af Betydning, den, at den Begunstigelse, som var tilsigtet for saadanne Creditforeninger, hvis Bestyrelse havde Sæde paa et Sted udenfor Kjøbenhavn, forekommer Udvalget ligesaavel og ikke mindre at burde tilkomme Creditforeningen, hvad enten Bestyrelsen har sit Sæde i Kjøbenhavn eller paa ethvert andet Sted — det er denne Forandring, som ogsaa foreslaaes i § 2 Litra C.

Rettelser.

Nr. 305 Sp. 4866 L. 17. f. n. Tscherning læs:
F. N. Hansen